

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce: **nezl. D.K.N.**, nar. ■■■, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ■■■, právně zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. MV-94725-4/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 10. 2016, č. j. MV-94725-4/SO-2016, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“)

ze dne 30. 5. 2016, č. j. OAM-696-8/ZR-2016. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobci stanovena lhůta k vycestování podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, neboť žalobce pobýval nepřetržitě mimo území států Evropské unie více jak 12 měsíců.

Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, konkrétně jeho rozpor s § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný náležitě nevypořádal všechny jeho odvolací námitky.

Žalovaný dle žalobce také nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive bez relevantního důvodu zjištěný stav věci a existující důvody pro zachování povolení k trvalému pobytu žalobce nerespektoval. Žalobce tvrdil, že u něho byl naplněn liberační důvod spočívající v jeho časté nemocnosti, který mu znemožnil návrat do České republiky. Žalovaný dle žalobce postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), neboť údaje z cestovního dokladu jsou bezpochyby osobním údajem podle § 4 zákona o ochraně osobních údajů a na jejich shromažďování se použije postup stanovený tímto zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobce nedal souhlas ke zpracování osobních údajů uvedených v cestovním dokladu, postupoval správní orgán I. stupně v rozporu s tímto zákonem. Takto získaný důkaz je nepoužitelný.

Žalobce také namítal, že se žalovaný nezabýval přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí. Ačkoliv není v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně zmíněno, že je správní orgán přiměřenost dopadů správního rozhodnutí povinen zkoumat, plyne mu tato povinnost z § 2 odst. 3 správního řádu. Upjaté setrvání na dikci zákona je dle žalobce přepjatým formalismem, jak již judikoval i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce pobýval mimo území České republiky od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016. Provedené důkazy neprokázaly, že by existoval objektivní důvod, který by žalobci znemožňoval vrátit se na území České republiky v zákonem stanovené lhůtě 12 měsíců ode dne vycestování, tj. před 8. 8. 2014. Podle žalovaného se žalobce mohl na území České republiky vrátit po ukončení své léčby, která trvala do 12. 7. 2014. Žalobce se však vrátil až v roce 2016. Žalovaný poukazoval na to, že žalobce netrpěl závažnou nemocí, a nebyl zde tedy žádný objektivní důvod bránící ve vycestování. Podle žalovaného žalobce naplnil podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ve zbytku žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu byly zjištěny tyto pro danou věc podstatné skutečnosti:

Žalobci bylo dne 31. 1. 2012 jako občanu třetího státu uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Dne 24. 3. 2016 bylo správním orgánem I. stupně vydáno oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců.

Zákonná zástupkyně žalobce, jeho matka, v dopise ze dne 4. 4. 2016 uvedla, že odjela společně se žalobcem na dlouhodobou návštěvu Vietnamu s cílem pobývat tam po dobu nejdéle 12 měsíců. Vzhledem k tomu, že došlo ke zhoršení psychického stavu žalobce, bylo nutné zůstat ve Vietnamu až do doby skončení jeho léčby. Žalobce dále utrpěl zlomeninu dolní končetiny, což jejich pobyt ve Vietnamu dále prodloužilo.

Správní orgán I. stupně provedl dne 25. 4. 2016 výslech žalobcovy matky. Matka žalobce uvedla, že na území České republiky pobývá od roku 2005 za účelem podnikání. Konstatovala, že z území České republiky odcestovala dne 7. 8. 2013. Ve Vietnamu pobývala až do 17. 2. 2016. V této době s ní pobýval na území Vietnamu i žalobce. Důvodem dlouhodobého pobytu na území Vietnamu byla skutečnost, že žalobce v roce 2014 onemocněl horečkou, opakovanou bronchitidou a nebylo mu lékařem doporučeno vycestovat. Matka žalobce v roce 2015 chtěla se žalobcem odcestovat do České republiky, ale v městě Bac Giang měli nehodu na mopedu, při které žalobce utrpěl zlomeninu dolní končetiny. Dokumentaci ohledně dopravní nehody k dispozici matka žalobce nemá, neboť nehodu neřešila policie. Dále matka žalobce uvedla, že dne 18. 12. 2015 ztratila na letišti Noi Bai při cestě do České republiky průkaz a povolení k trvalému pobytu v České republice, čímž se jí prodloužila doba pobytu na území Vietnamu o dobu vyhotovení nových dokladů. U výslechu doložila prohlášení o ztracených dokladech ze dne 18. 12. 2015. Dále vypověděla, že je vdaná, sňatek uzavřela dne 16. 12. 2015 s ■■■, rodinné zázemí má v České republice, dlouhodobě tu vykonává podnikatelskou činnost.

Matka žalobce doložila potvrzení o léčení žalobce ze dne 5. 7. 2014, 2. 11. 2014, 20. 5. 2015, 10. 7. 2015, 6. 9. 2015 vystavené zdravotním střediskem města Doi Ngo.

Dne 10. 5. 2016 byl správním orgánem I. stupně žalobce vyzván podle § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

V protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 19. 5. 2016 matka žalobce zopakovala, že se žalobcem odcestovala do Vietnamu v srpnu 2013 a vzhledem k tomu, že onemocněl a utrpěl i úraz dolní končetiny, musela o něj ve Vietnamu pečovat. V prosinci 2015 se chtěli s žalobcem vrátit do České republiky, ale z důvodu ztráty dokladů na letišti ve Vietnamu, museli setrvat na tomto území. Matka žalobce musela setrvat ve Vietnamu i z důvodu pořádání své svatby. Zdůraznila, že na území Vietnamu nemá rodinné zázemí a v České republice žije otec žalobce.

Dne 30. 5. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí ve věci, kterým správní orgán

I. stupně zrušil povolení žalobce k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a stanovil žalobci lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Konstatoval, že matka žalobce v rámci správního řízení doložila zdravotní dokumentaci žalobce ve formě potvrzení o léčení, ve kterém bylo uvedeno, že dne 5. 7. 2014 onemocněl angínou, dne 2. 11. 2014 trpěl kašlem, horečkou a bronchitidou, dne 7. 2. 2015 utrpěl zlomeninu dolní končetiny prokázanou rentgenovým snímkem, dne 20. 5. 2015 onemocněl angínou, dne 10. 7. 2015 kašlem, horečkou, obtížně dýchal a dne 6. 9. 2015 bylo u žalobce zjištěno průřimové onemocnění a horečka. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že matka žalobce ničím nedoložila jí zmiňované psychické problémy žalobce, které uvedla jako důvod setrvání na území Vietnamu. Dále konstatoval, že z lékařských zpráv vyplývá, že žalobce nebyl na území Vietnamu hospitalizován, jeho onemocnění jsou běžně se vyskytující a rozestupy mezi onemocněními jsou v řádech měsíců, a proto žalobci nijak neznemožňovaly návrat na území České republiky. Co se týká zlomeniny dolní končetiny žalobce, tento úraz se stal až po uplynutí 12 měsíční lhůty pobytu ve Vietnamu (tj. po 8. 8. 2014). Správní orgán I. stupně doplnil, že ani fixovaná zlomenina dolní končetiny nijak nebrání mobilitě a matka žalobce nedoložila žádné lékařské potvrzení, které by potvrdilo absolutní imobilitu žalobce, která by mu znemožňovala vycestovat z území Vietnamu. Správní orgán I. stupně shrnul, že po celou dobu pobytu ve Vietnamu, tj. od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016, s přihlédnutím ke 12 měsíční lhůtě (8. 8. 2013 - 8. 8. 2014) neměl žalobce takové závažné zdravotní problémy, které by mu neumožnily vycestovat. Za závažné zdravotní problémy lze podle správního orgánu I. stupně považovat pouze hospitalizaci ve zdravotnickém zařízení, akutní onemocnění ohrožující zdraví, zdravotní stav vyžadující nepřetržitou zdravotní péči, nutný lékařský zákrok, stálý lékařský dohled či stav neumožňující pohyb. Nahlášená ztráta dokladů ze dne 18. 12. 2015 a jejich vyřizování také nemá žádný vliv na uplynutí 12 měsíční lhůty, neboť tato lhůta skončila 8. 8. 2014. Ani plánování svatby matky žalobce nemůže být vážným důvodem k překročení zákonem stanovené lhůty. Dle správního orgánu I. stupně byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval nepřetržitě mimo území států Evropské unie více jak 12 měsíců, a to souvisle od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016 a k tomuto pobytu nebyly prokázány závažné důvody. Správní orgán I. stupně konstatoval, že tímto dlouhodobým přerušením pobytu žalobce byl přerušen integrační proces do hostitelské společnosti, který je bezpochyby veřejným zájmem. Uvedl také, že neposuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, neboť zákon tuto povinnost u tohoto typu řízení nestanoví.

Dne 16. 6. 2016 bylo žalobcem podáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce uvedl, že vycestování z Vietnamu mezi dvěma jeho onemocněními nebylo reálné, neboť podstoupení cesty do České republiky mohlo způsobit po odeznění příznaků onemocnění další jeho zhoršení. Podle žalobce je zcela logické, že setrval ve Vietnamu po přiměřenou dobu, až úplně odezní jeho zdravotní problémy. Žalobce v odvolání konstatoval, že závažné onemocnění nemusí trvat po nepřetržitou dobu, jak uvedl správní orgán I. stupně. Podle žalobce bylo zcela na místě setrvat na území Vietnamu, když trpěl opakovanými zdravotními problémy. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně neoznačil žádné důkazy, které by prokázaly, že žalobce pobýval na území Vietnamu nepřetržitě po dobu 12 měsíců. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně došlo také k porušení práv dítěte na pravidelný styk s rodiči, neboť vzdálenost mezi oběma státy je značná a v České republice má žalobce otce. V závěru

odvolání žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správně aplikoval ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Žalovaný uvedl, že nesouhlasí s odvolací námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně neoznačil důkaz, ze kterého by vyplynulo, že pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě od 8. 8. 2013 do 17. 2. 2016. Podle žalovaného ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně tuto skutečnost zjistil z výsledku matky žalobce provedeného dne 25. 4. 2016 i z cestovního dokladu žalobce. Odjezd z území České republiky vyplynul z výpovědi matky žalobce a z příjezdového razítka do Vietnamu ze dne 8. 8. 2013 vyznačeném v cestovním dokladu žalobce. V cestovním dokladu žalobce je také příjezdové razítko na území států Evropské unie ze dne 17. 2. 2016. Skutkový stav v dané věci byl dle žalovaného zjištěn v dostatečném rozsahu v souladu s § 3 správního řádu. K závažnosti důvodů nepřetržitého pobytu na území Vietnamu žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně uvedl, že důvody, které nastaly u žalobce, nelze považovat za závažné důvody nepřítomnosti na území států Evropské unie. Žalovaný souhlasil s tím, že onemocnění žalobce, jako je angína, zlomenina dolní končetiny nebo bronchitida nejsou závažným důvodem, který by znemožňoval žalobci odcestovat z území. Mezi onemocněním angínou a bronchitidou v roce 2014 uplynula doba zhruba čtyř měsíců, kdy k vycestování mohlo dojít. Dle žalovaného žalobce neprokázal, že by mu bránil před 8. 8. 2014 (kdy uplynula 12 měsíční lhůta pobytu mimo území Evropské unie) objektivní důvod znemožňující Vietnam opustit. Pouze doložil, že onemocněl angínou a nemoc trvala do 12. 7. 2014. Žalovaný se dále vyjadřoval k lékařským potvrzením o hospitalizaci žalobce předložených matkou žalobce v řízení o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu. Konstatoval, že potvrzení o hospitalizaci žalobce v době od 19. 9. 2014 nemá v daném případě žádnou relevanci, neboť se týká období, které následovalo po uplynutí zákonem tolerované doby pro pobyt mimo území států Evropské unie. Lékařskou zprávu o hospitalizaci žalobce v době od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014 v souvislosti s prodělanými příušnicemi vyhodnotil žalovaný tak, že v této době bránil ve vycestování objektivní důvod, tj. hospitalizace. Následně je možné mít za odůvodněný pobyt v domovském státě 10 dní po propuštění ze zdravotního střediska, po jejichž uplynutí byla naplánována kontrola, od 12. 8. 2014 však žalobci nic nebránilo vycestovat z území Vietnamu. Dle žalovaného objektivní překážkou vycestování mohl být zdravotní stav žalobce pouze v době od 8. 8. 2014 do 12. 8. 2014. I kdyby byla zohledněna hospitalizace žalobce od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014, tak by se tolerovaná doba nepřítomnosti mohla prodloužit maximálně do 27. 8. 2014, tedy o 19 dní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Klíčovou otázkou v dané věci je posouzení, zda u žalobce nastaly takové závažné důvody, které by odůvodňovaly jeho pobyt mimo území států Evropské unie po dobu delší

než 12 měsíců.

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*

V projednávaném případě bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce přicestoval do Vietnamu dne 8. 8. 2013 a vrátil se do České republiky dne 17. 2. 2016. Toto období nepřítomnosti na území České republiky potvrdila matka žalobce při účastnickém výsledku dne 25. 4. 2016. Nebylo tedy sporné, že doba nepřetržitého pobytu mimo území států Evropské unie trvala po dobu delší než 12 měsíců. Žalobce jako důvod překročení této doby uvedl a lékařskými potvrzeními doložil onemocnění dne 5. 7. 2014, 2. 11. 2014, 20. 5. 2015, 10. 7. 2015 a 6. 9. 2015. Jednalo se o akutní angíny, průjmý a bronchitidu. Dále utrpěl holenní zlomeninu dolní končetiny. U onemocnění bronchitidou ze dne 2. 11. 2014, ze dne 10. 7. 2015 a onemocnění průjmem ze dne 6. 9. 2015 byla doba léčby stanovena na 1 měsíc, v ostatních případech byla v délce 1-2 týdnů.

Krajský soud souhlasí se správními orgány, že z doložených lékařských záznamů neplyne, že by zdravotní problémy žalobce, které byly převážně krátkodobého charakteru, a byly běžnými dětskými nemocemi, byly natolik vážné, že by způsobily nemožnost návratu žalobce do České republiky. Na straně žalobce nebyl žádný důvod k tomu, aby se ve Vietnamu zdržoval od 8. 8. 2013 až do 17. 2. 2016. Lhůta k vycestování mu uplynula dne 8. 8. 2014. Soud se ztotožnil i s posouzením potvrzení o hospitalizaci žalobce předložených matkou žalobce v řízení o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu. Hospitalizace žalobce z důvodu onemocnění průšnicemi měla trvat od 25. 7. 2014 do 2. 8. 2014 s navazující kontrolou za 10 dnů od ukončení hospitalizace. Tato hospitalizace a následná rekonvalescence mohla být objektivním důvodem, který bránil vycestování žalobce v srpnu 2014, neodůvodňuje však vycestování žalobce až v roce 2016.

Ohledně pořízení kopie cestovních dokladů, soud uvádí, že vyžádáním listin obsahujících osobní údaje fyzické osoby pro účely dokazování ve správním řízení se již Nejvyšší správní soud zabýval (srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012-56, publ. ve Sb. NSS pod č. 2811/2013) a vyslovil, že vyžádání takové listiny, její založení do spisu a hodnocení jejího obsahu je nahodilým shromážděním osobních údajů, při kterém nedochází k jejich dalšímu zpracování ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. Tedy ani pořízení a založení kopií cestovních dokladů, a jejich hodnocení pro účely rozhodnutí o zrušení platnosti povolení trvalého pobytu žalobce, není systematickým shromažďováním osobních údajů. Podle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vědomé vyžádání listin správním orgánem obsahující osobní údaje necílí na získání osobních údajů, ale účelem je získání důkazních prostředků, které by byly rozhodné k posouzení splnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Podle tohoto rozsudku při výkonu veřejné moci zákon logicky souhlas subjektů se zpracováním osobních údajů nevyžaduje, neboť výkon veřejné moci, při kterém dochází ke zpracování osobních údajů, nemůže být závislý na poskytnutí tohoto souhlasu. Nehledě na to, že cestovní pas je nezbytnou náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a správní

orgán může jeho kopii založit do správního spisu a použít ji pro pozdější vyhodnocení skutečností v případě povolení trvalého pobytu.

K námitce nezákonnosti, resp. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení z důvodu neposouzení přiměřenosti dopadů těchto rozhodnutí, soud uvádí, že správní orgány v dané věci postupovaly správně, neboť nebyly povinny takovou otázku zkoumat. Soud se plně ztotožnil s argumenty žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. Ve stručnosti lze shrnout, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není stanovena povinnost správního orgánu I. stupně posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jak ostatně vyplývá i z koncepce ustanovení § 77 odst. 2, kde je tato povinnost výslovně uložena (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39). Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, v němž je uvedeno: *„Cizinec svým jednáním může zabránit nastoupení podmínek pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že přeruší svou nepřítomnost na území členských států Evropské unie tak, aby nešlo o nepřetržitou nepřítomnost po dobu delší než 12 měsíců. Jde o podmínku pro zachování platnosti povolení k trvalému pobytu, která je v zákoně již od 27. 4. 2006, tudíž tato podmínka nemůže být nikterak překvapivá. Při plánování svých cest mimo členské státy Evropské unie tak cizinci musí počítat i s touto podmínkou a své cesty přizpůsobit tak, aby nenaplnili důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokud se chtějí uvedenému následku vyhnout.“* Podle tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu zkoumání přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života není nezbytné ani z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nijak nepochybil, pokud se nezabýval zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci, napadené rozhodnutí reagovalo na všechny odvolací námitky žalobce, není nepřezkoumatelné ani nezákonné.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 31. října 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu